

Határozatok Tára

YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2019. április 4.¹

C-47/18. sz. ügy

**Skarb Panstwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad
kontra
Stephan Riel, az Alpine Bau GmbH felszámolója**

(az Oberlandesgericht Wien [bécsi regionális felsőbbíróság, Ausztria] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – 1215/2012/EU rendelet – Joghatóság polgári és kereskedelmi ügyekben – Hatály – Az 1. cikk (2) bekezdésének b) pontja – Csődeljárás, kényszeregyezés és hasonló eljárások – Követelés fennállásának megállapítására irányuló kereset annak a fizetésképtelenségi eljárás keretében történő nyilvántartásba vétele céljából – Fizetésképtelenségi eljárások – 1346/2000/EK rendelet – 41. cikk – A bejelentett követelés tartalma – Legmagasabb szintű követelmények – Hiányos bejelentés – A követelést alátámasztó okiratokból levezetett hiányzó információ – A fizetésképtelenségi főeljárás megindítása szerinti tagállam joga alkalmazásának feltételei”

I. Bevezetés

1. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet² 1. cikke (2) bekezdése b) pontjának, valamint a fizetésképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet³ 41. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2. E kérelmet egy a Skarb Panstwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad (a Lengyel Köztársaság Államkincstára – A főutak és autópályák nemzeti igazgatója, Lengyelország, a továbbiakban: fellebbező) és Stephan Riel (felszámoló az Alpine Bau GmbH ellen Ausztriában indított fizetésképtelenségi főeljárásban) között követelések fennállásának megállapítására irányuló perben terjesztették elő.

3. A jelen elemzésem elsődleges tárgyát képező előzetes döntéshozatalra előterjesztett negyedik és ötödik kérdésével az Oberlandesgericht Wien (bécsi regionális felsőbbíróság, Ausztria) azt kívánja megtudni, hogy az uniós jog milyen mértékű követelményeket támaszt a fizetésképtelenségi főeljárásban a követelés bejelentésének érvényességét illetően, amennyiben a bejelentés nem tartalmaz adatokat a követelés keletkezésének időpontját illetően, de az levezethető a követelést alátámasztó benyújtott okiratokból.

¹ Eredeti nyelv: francia.

² HL 2012. L 351., 1. o.

³ HL 2000. L 160., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 191. o.; helyesbítés: HL 2006. L 234., 43. o.

4. Bizonyítani fogom, hogy mennyiben kell rugalmasan értelmezni az 1346/2000 rendelet 41. cikkét, aminek eredményeként úgy fogom tekinteni, hogy teljesültek e rendelkezés követelményei, mivel a követelés keletkezésének időpontja levezethető a hitelező által nyújtott iratokból, valamint emlékeztetni fogok arra, hogy az ilyen pontosítás hiányának következményeit a követelés igazolásának szakaszában az eljárást megindító tagállam joga (*lex concursus*) szabályozza.

II. Jogi háttér

A. Az uniós jog

1. Az 1215/2012 rendelet

5. Az 1215/2012 rendelet 1. cikke előírja:

„(1) E rendeletet polgári és kereskedelmi ügyekben kell alkalmazni a bíróság jellegére való tekintet nélkül. Ez a rendelet nem terjed ki különösen az adó-, vám- vagy közigazgatási ügyekre, vagy az államnak a közhatalmi jogosítványai gyakorlása (*acta iure imperii*) során végrehajtott intézkedéseire vagy mulasztásaira vonatkozó felelősségre.

(2) E rendelet nem vonatkozik:

[...]

b) csődeljárásra, kényszeregyezésre és hasonló eljárásokra;

[...]”

2. Az 1346/2000 rendelet

6. Az 1346/2000 rendelet (2), (8), (12), (18)–(21) és (23) preambulumbekzdése a következőket mondja ki:

„(2) A belső piac megfelelő működése megkívánja a több államra kiterjedő vonatkozású fizetésképtelenségi eljárások megfelelő és hatékony működését, és e cél elérése érdekében szükséges elfogadni ezt a rendeletet [...]

[...]

(8) A több államra kiterjedő fizetésképtelenségi eljárások hatékonyságának és eredményességének javítása érdekében szükséges és indokolt, hogy e területen a joghatóságra és az elismerésre, valamint az alkalmazandó jogra vonatkozó rendelkezéseket egy olyan közösségi jogi aktus tartalmazza, amely a tagállamokban kötelező és közvetlenül alkalmazandó.

[...]

(12) Ez a rendelet lehetővé teszi, hogy abban a tagállamban indítsák meg a fizetésképtelenségi főeljárást, ahol az adós fő érdekeltégeinek központja található. Ezeknek az eljárásoknak egyetemes hatályuk van, és céljuk az adós teljes vagyonának felölelése. Az érdekek sokféleségének védelme érdekében e rendelet lehetővé teszi a főeljárással párhuzamos másodlagos eljárások

megindítását. Másodlagos eljárást abban a tagállamban lehet indítani, ahol az adós telephelye van. A másodlagos eljárás az adott államban lévő vagyontárgyakra korlátozódik. A főeljárással való összehangolásra vonatkozó kötelező szabályok kielégítik a Közösségen belüli egység iránti igényt.

[...]

- (18) A fizetéseképtelenségi főeljárás megindítását követően e rendelet nem korlátozza a fizetéseképtelenségi eljárás megindítása iránti kérelem benyújtásának a jogát olyan tagállamban, ahol az adós telephelye van. A fizetéseképtelenségi főeljárás felszámolója vagy az adott tagállam nemzeti jogszabályai szerint felhatalmazott bármely más személy kérheti a másodlagos fizetéseképtelenségi eljárás megindítását.
- (19) A helyi érdekek mellett a [helyesen: érdekek védelmén túl a] másodlagos fizetéseképtelenségi eljárás egyéb célokat is szolgálhat. Olyan esetek is felmerülhetnek, amikor az adós vagyona túl összetett ahhoz, hogy egy egységként lehessen kezelni, vagy a vonatkozó jogrendszerek eltérései olyan nagyok, hogy nehézségek keletkezhetnek, ha az eljárás megindításának helye szerinti állam jogának hatályát kiterjesztik olyan más államokra, ahol a vagyontárgyak találhatóak. Ezért a főeljárás felszámolója másodlagos eljárás megindítását kérheti, ha a vagyon hatékony kezelése ezt igényli.
- (20) A fizetéseképtelenségi főeljárások és a másodlagos eljárások azonban csak az egyidejűleg folyamatban lévő valamennyi eljárás összehangolása esetén járulhatnak hozzá a teljes vagyon hatékony értékesítéséhez. Ennek legfőbb feltétele az, hogy a különböző felszámolóknak szorosan együtt kell működniük, különösen a megfelelő mennyiségű információk cseréjében. A fizetéseképtelenségi főeljárás meghatározó szerepének a biztosításához az ilyen eljárás felszámolója számára különböző lehetőségeket kell biztosítani az egyidejűleg folyamatban lévő másodlagos fizetéseképtelenségi eljárásokba való beavatkozásra. Például lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a fizetőképesség helyreállítását célzó tervet vagy egyezséget javasolhasson, vagy a másodlagos fizetéseképtelenségi eljárások tárgyát képező vagyontárgyak értékesítésének felfüggesztését kérhesse.
- (21) Minden hitelezőnek, akinek szokásos tartózkodási helye, lakóhelye vagy székhelye a Közösségben van, jogosultnak kell lennie arra, hogy bejelentse követeléseit a Közösségben folyamatban lévő, az adós vagyonára vonatkozó fizetéseképtelenségi eljárásokban. [...]

[...]

- (23) A hatálya alá tartozó ügyeknél a rendeletnek rögzítenie kell a jogszabályok kollíziójára vonatkozó egységes szabályokat, amelyek alkalmazási területükön a nemzetközi magánjog nemzeti szabályainak helyébe lépnek. Egyéb rendelkezés hiányában az eljárást megindító tagállam jogát kell alkalmazni (*lex concursus*). Ennek a kollíziós szabálynak mind a főeljárások, mind a helyi eljárások esetében érvényesülnie kell; a *lex fori concursus* határozza meg a fizetéseképtelenségi eljárások minden – mind anyagi, mind eljárási – joghatását az érintett személyek és jogviszonyok tekintetében. Ez szabályozza a fizetéseképtelenségi eljárások megindításának, lefolytatásának és befejezésének valamennyi feltételét.”

7. E rendelet 3. cikkének (1)–(3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A fizetéseképtelenségi eljárás megindítására azon tagállam bíróságai rendelkeznek joghatósággal, amelynek területén az adós fő érdekeltségei találhatóak [helyesen: az adós fő érdekeltségeinek központja található]. Társaság vagy jogi személy esetén az ellenkező bizonyításáig a létesítő okirat szerinti székhelyet kell tekinteni a fő érdekeltségek központjának.”

(2) Ha az adós fő érdekeltségeinek központja egy tagállam területén helyezkedik el, egy másik tagállam bírósága csak akkor rendelkezik hatáskörrel az adós elleni fizetéseképtelenségi eljárás megindítására, ha az adós telephellyel rendelkezik a másik tagállam területén belül is. Ennek az eljárásnak a hatásai az adós utóbbi tagállam területén található vagyontárgyaira korlátozódnak.

(3) Ha a fizetéseképtelenségi eljárást az (1) bekezdés szerint indították, a később a (2) bekezdés szerint indított minden eljárás másodlagos eljárás. E későbbi eljárásoknak felszámolási eljárásoknak kell lenniük.”

8. Az említett rendelet 4. cikke a következőket írja elő:

„(1) Amennyiben e rendelet eltérően nem rendelkezik, a fizetéseképtelenségi eljárásra és joghatásaira annak a tagállamnak a jogát kell alkalmazni, amelynek területén az ilyen eljárást megindítják (a továbbiakban: az eljárás megindításának helye szerinti állam).

(2) Az eljárást megindításának helye szerinti állam joga határozza meg az ilyen eljárások megindításának, lefolytatásának és befejezésének feltételeit. Különösen meg kell határozni [helyesen: E jog határozza meg különösen]:

[...]

h) a követelések bejelentésének, igazolásának és elfogadásának szabályait;

[...]”

9. Ugyanezen rendelet 27. cikke értelmében:

„Ha egy tagállam bírósága a 3. cikk (1) bekezdésében említett eljárást indít (főeljárás), amelyet egy másik tagállam elismer, a másik tagállamnak a 3. cikk (2) bekezdése alapján joghatósággal rendelkező bírósága másodlagos fizetéseképtelenségi eljárást indíthat, anélkül hogy az adós fizetéseképtelenségét megvizsgálják [helyesen: megvizsgálják e másik tagállamban]. Ezeknek az utóbbi eljárásoknak a B. mellékletben felsorolt [felszámolási] eljárások között kell szerepelniük. Hatásuk az adósnak ennek a másik tagállam területén lévő vagyontárgyaira korlátozódik.”

10. Az 1346/2000 rendelet 31. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen szól:

„(1) Az információközlés korlátozó szabályaira is figyelemmel a főeljárás felszámolója és a másodlagos eljárások felszámolói kötelesek tájékoztatni egymást. Azonnal továbbítanak minden olyan információt, amely fontos lehet a többi eljárás számára, különösen a követelések bejelentésénél és igazolásánál, valamint az eljárások befejezésére irányuló minden intézkedésnél.

(2) Az egyes eljárásokra alkalmazandó szabályokra is figyelemmel a főeljárás felszámolója és a másodlagos eljárások felszámolói kötelesek egymással együttműködni.”

11. E rendelet 32. cikkének (1) bekezdése szerint „[b]ármely hitelező bejelentheti követelését a főeljárásban és bármely másodlagos eljárásban”.

12. Az említett rendelet 39. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Bármely hitelezőnek – beleértve a tagállamok adóhatóságait és társadalombiztosítási intézményeit –, akinek szokásos tartózkodási helye, lakóhelye vagy székhelye más tagállamban van, mint az eljárás megindításának helye szerinti állam, jogában áll írásban bejelenteni követeléseit a fizetéseképtelenségi eljárásban.”

13. Az 1346/2000 rendelet 40. cikke a következőképpen szól:

„(1) Amikor valamely tagállamban fizetéseképtelenségi eljárást indítanak, e tagállam [...] illetékes bírósága vagy az általa kijelölt felszámoló haladéktalanul tájékoztatja azokat az ismert hitelezőket, akiknek szokásos tartózkodási helye, lakóhelye vagy székhelye más tagállamban van.

(2) Ez az egyedi értesítésben nyújtott tájékoztatás különösen a határidőket, a határidők tekintetében megállapított szankciókat, a benyújtott kérelem elfogadására felhatalmazott testületet vagy hatóságot és az egyéb megállapított intézkedéseket tartalmazza. Az ilyen értesítésben azt is meg kell jelölni, hogy azoknak a hitelezőknek, akiknek követeléseik elsőbbséget élveznek vagy dologilag biztosítottak, be kell-e jelenteniük követeléseiket.”

14. E rendelet 41. cikke így rendelkezik:

A hitelező megküldi a követelést alátámasztó okiratok – ha vannak ilyenek – másolatát, és jelzi követelése jellegét, keletkezése időpontját és összegét, valamint azt, hogy követelése tekintetében elsőbbségre, dologi biztosítékra vagy tulajdonjog fenntartására tart-e igényt, és hogy a biztosíték milyen vagyontárgyakra terjed ki.”

15. Az említett rendelet 42. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 40. cikkben előírt tájékoztatás az eljárás megindításának helye szerinti állam hivatalos nyelvén vagy egyik hivatalos nyelvén történik. Ennek során egy olyan formanyomtatványt kell alkalmazni, amelyen a »Felhívás követelés bejelentésére. Határidők betartandók!« szövegű felirat az Európai Unió intézményeinek valamennyi hivatalos nyelvén szerepel.

(2) Bármely hitelező, akinek szokásos tartózkodási helye, lakóhelye vagy székhelye más tagállamban van, mint az eljárás megindításának helye szerinti állam, követelését ennek a másik államnak a hivatalos nyelvén vagy egyik hivatalos nyelvén is bejelentheti. Ebben az esetben azonban a benyújtott kérelemnek tartalmaznia kell legalább a „Követelésbejelentés” feliratot az eljárás megindításának helye szerinti állam hivatalos nyelvén vagy egyik hivatalos nyelvén. Ezenkívül kérhető tőle, hogy az eljárást megindító állam hivatalos nyelvére vagy egyik hivatalos nyelvére történő fordítást bocsásson rendelkezésre.”

B. Az osztrák jog

16. Az 1914. december 10-i Bundesgesetz über das Insolvenzverfahren⁴ (a fizetéseképtelenségről szóló törvény) 102. §-ának az alapeljárásban alkalmazandó változata szerint:

„A hitelezők az alábbi rendelkezéseknek megfelelően kötelesek bejelenteni követeléseiket a fizetéseképtelenségi eljárás során, akkor is, ha azok jogvita tárgyát képezik.”

17. Az IO 103. §-ának (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A bejelentésnek tartalmaznia kell a követelés összegét és az annak alapját képező tényállást, valamint a kért rangsorbeli helyet; meg kell jelölnie azokat a bizonyítékokat, amelyeket az állítólagos követelés alátámasztására be lehet nyújtani. [...]”

18. Az IO 104. §-ának (1) bekezdése szerint a követeléseket írásban kell bejelenteni, vagy pedig azok szóbeli bejelentését a fizetéseképtelenségi eljárás keretében eljáró bíróság jegyzőkönyvben rögzíti.

⁴ BGBl., 337/1914, a továbbiakban: IO.

19. Az IO „Vizsgálati tárgyalás” megnevezésű címében található 105. cikkének (1)–(3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A felszámoló és az adós részt vesz a vizsgálati tárgyaláson [...]

(2) A bejelentett követeléseket a ranghelyüknek megfelelő sorrendben vizsgálják, illetve ha azonos ranghelyet foglalnak el, bejelentésük sorrendjében.

(3) A felszámolónak minden bejelentett követelés pontosságát és ranghelyét illető nyilatkozatot kell tennie: e nyilatkozat megtétele során nem élhet fenntartással [...]”

20. Az IO 108. §-ának (1) bekezdése értelmében „[a] vizsgálati tárgyalás eredményét rögzíteni kell a bejelentett követelések kimutatásában”.

21. Az IO 109. §-ának (1) bekezdése szerint a követelést akkor tekintik a fizetéseképtelenségi eljárásban megállapítottnak, ha azt a felszámoló elfogadta és egyik erre jogosult hitelező sem vitatta.

22. Az IO 110. §-ának (1) bekezdése szerint:

„Azon követelések jogosultjai, amelyek pontossága vagy ranghelye továbbra is vitatott, keresettel kérhetik ezek fennállásának megállapítását; amennyiben a perindítás elfogadható; a pert valamennyi, a követelést vitató fél ellen kell megindítani [...]. Az e per keretében benyújtott kereseti kérelmek csak a bejelentésben és a vizsgálati tárgyaláson hivatkozott indokon alapulhatnak; nem irányulhatnak az ott megjelölnél magasabb összegre [...]”

23. Az IO 112. §-ának (1) bekezdése a következőképpen szól:

„A vitatott jogok fennállására és ranghelyére vonatkozó jogerős határozatok joghatásai a fizetéseképtelenségi eljárásban részt vevő valamennyi hitelezővel szemben érvényesülnek [...]”

III. Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

24. A lengyel állami közutakat kezelő fellebbező az Alpine Baut bízta meg több lengyelországi útépitési projekt kivitelezésével; e szerződéseket nyilvános ajánlati felhívások révén ítélték oda. Az e projektekre vonatkozó szerződések minden esetben részletes rendelkezéseket tartalmaztak a késedelem esetére fizetendő kártérítésről.

25. 2013. június 19-én Ausztriában fizetéseképtelenségi eljárás indult az Alpine Bau ellen, S. Riel pedig kijelölték e társaság felszámolójának.

26. 2013. július 4-én ezt az eljárást csődeljárássá minősítették át. Másnap, a Handelsgericht Wien (bécsi kereskedelmi bíróság, Ausztria) határozata eredményeként a fizetéseképtelenségi eljárások jegyzékében közzétették, hogy az 1346/2000 rendelet értelmében vett fizetéseképtelenségi főeljárásról van szó.

27. Az adóssal szemben Lengyelországban a Sad Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu (Poznań-Stare Miasto-i kerületi bíróság, Lengyelország) előtt másodlagos fizetéseképtelenségi eljárás indult az Alpine Bauval szemben.

28. A fellebbező 2013. augusztus 16-án és 2016. június 22-én követeléseket jelentett be az Ausztriában indult fizetéseképtelenségi főeljárásban, valamint 2014. május 16-án és 2015. június 16-án a Lengyelországban indult másodlagos fizetéseképtelenségi eljárásban.

29. Az ily módon bejelentett követelések többségét az osztrák fizetéseképtelenségi főeljárás keretében kijelölt S. Riel, illetve a lengyel másodlagos fizetéseképtelenségi eljárás keretében kijelölt felszámoló vitatta.

30. 2015. április 1-jén a fellebbező Lengyelországban keresetet indított egy 309 663 865 lengyel zloty (PLN) (hozzávetőleg 73 898 402 euró) összegű követelés megállapítása iránt.⁵

31. A fellebbező szerint az Alpine Bau 2015. április 1-jén keresetet indított egy 23 037 496,51 PLN (hozzávetőleg 5 497 684 euró) összegű követelés elismerése ellen. Azt is előadja, hogy a két eljárást egyesítették, és jelenleg még függőben vannak a Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu (Poznań-Stare Miasto-i kerületi bíróság) előtt, valamint hogy e két eljárás „gyakorlatilag majdnem elhanyagolható kivételekkel” azonos tárgyú, mint az osztrák bíróság előtt a követelés megállapítása iránt indított kereset.

32. 2016. október 31-én ugyanis a fellebbező a Handelsgericht Wien (bécsi kereskedelmi bíróság) előtt is keresetet indított egy 64 784 879,43 euró összegű követelés megállapítása iránt, azt kérve, hogy az 1215/2012 rendelet 29. és 30. cikkének megfelelően függesszék fel az eljárást mindaddig, amíg a Lengyelországban a követelések vizsgálatával kapcsolatos eljárásokban hozott határozat jogerőre nem emelkedik.

33. Egy 2017. július 25-i részítéletben a Handelsgericht Wien (bécsi kereskedelmi bíróság) a fellebbező keresetét 265 132,81 euró összeg erejéig elutasította, míg a felfüggesztés iránti kérelemről nem döntött.

34. A fellebbező fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben az Oberlandesgericht Wien (bécsi regionális felsőbíróság) előtt, többek között eljárási hibára hivatkozva, amennyiben a Handelsgericht Wien (bécsi kereskedelmi bíróság) elutasította az eljárás felfüggesztését, holott ezt az 1215/2012 rendelet 29. cikke kötelező jelleggel előírja.

35. A kérdést előterjesztő bíróság elsőként lényegében azt kívánja megtudni, hogy az elé terjesztett, követelés megállapítására irányuló kereset az 1215/2012 vagy az 1346/2000 rendelet rendelkezéseinek hatálya alá tartozik-e.

36. Másodszor azt a kérdést veti fel, hogy az előbbi rendelet szerinti perfüggőségre vonatkozó szabályok közvetlenül vagy analógia útján alkalmazhatók-e az ehhez hasonló rendelkezéseket nem tartalmazó második rendelet alkalmazása esetén.

37. Harmadszor kétségeit fejezi ki az 1346/2000 rendelet 41. cikkében szereplő, a másik tagállamban letelepedett hitelezők általi követelésbejelentés tartalmára vonatkozó követelmények hatályát illetően. Mivel a hitelezői jogok gyakorlásának megkönnyítése érdekében e rendelkezés a követelés jellegére, keletkezésének időpontjára és összegére vonatkozó pontosításokat tartalmaz, ezek annak ellenére kötelezők, hogy nem következnek az alkalmazandó jogból, vagyis az eljárás megindításának helye szerinti tagállam jogából (*lex concursus*).

38. A kérdést előterjesztő bíróság mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy az IO 103. és azt követő §-aira vonatkozó nemzeti ítélkezési gyakorlat szerint az adóssal szemben támasztott követelések tartalmára vonatkozó jogszabályi feltételeket szigorúan kell alkalmazni, annak érdekében, hogy a bejelentett követeléseket vizsgáló tárgyalás során minden olyan jogot megalapozó tény ismert legyen, amelyen később a követelés megállapítása iránti kereset alapulni fog. Ezt követően hozzáteszi, hogy az osztrák jog értelmében a követelés keletkezésének időpontját nem kell megjelölni. Végül rámutat, hogy a jelen esetben a követelés megalapozottságára vonatkozó indokolás általános maradt, valamint hogy a követelés keletkezésének időpontja kizárólag a hitelező által csatolt iratokból tűnik ki.

⁵ 2014. május 16-i, a lengyelországi fizetéseképtelenségi eljárásban a követelés bejelentésének napján érvényes árfolyamon. Ez képezi az alapját a később hivatkozott összegnek.

39. Ebből következően a kérdést előterjesztő bíróság kétségeit fejezi ki azzal kapcsolatban, hogy úgy lehet-e tekinteni, hogy az 1346/2000 rendelet 41. cikke legmagasabb szintű követelményt állapít meg, valamint hogy a *lex concursus* kedvezőbb rendelkezéseit lehet-e alkalmazni, hangsúlyozva, hogy e törvény szabályozza az említett rendelet értelmében vett hiányos benyújtás joghatásait.

40. E körülményekre tekintettel az Oberlandesgericht Wien (bécsi regionális felsőbbbíróság, Ausztria) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni [az 1215/2012 rendelet] 1. cikke (2) bekezdésének b) pontját, hogy az osztrák jog szerinti, követelés megállapítására irányuló kereset [e rendelkezés] értelmében a [fizetési képtelenségi eljárással] kapcsolatos, és ezért nem tartozik e rendelet tárgyi hatálya alá?

2) (csak az 1. kérdésre adott igenlő válasz esetén):

[Analógia útján alkalmazni kell-e az 1215/2012 rendelet] 29. cikkének (1) bekezdését az 1346/2000 rendelet hatálya alá tartozó kapcsolódó keresetekre?

3) (csak az 1. kérdésre adott nemleges vagy a 2. kérdésre adott igenlő válasz esetén):

Úgy kell-e értelmezni [az 1215/2012] rendelet 29. cikkének (1) bekezdését, hogy azonos jogalapon, azonos felek között indított eljárásról van szó, ha a hitelező – a [fellebbező] –, amely (lényegében) azonos követelést jelentett be az osztrák fizetési képtelenségi főeljárásban és a lengyel másodlagos fizetési képtelenségi eljárásban, amelyet mindkét vagyongfelügyelő (jelentős részben) vitatott, előbb Lengyelországban a másodlagos fizetési képtelenségi eljárás ottani vagyongfelügyelőjével szemben, és ezt követően Ausztriában, a fizetési képtelenségi főeljárás vagyongfelügyelőjével – [S. Rielle] – szemben kereseteket nyújtott be az adós vagyonával szemben támasztott követelések meghatározott összegű megállapítása iránt?

4) Úgy kell-e értelmezni [az 1346/2000] rendelet 41. cikkét, hogy a »követelés jellegének, keletkezése időpontjának és összegének« közlésére vonatkozó kötelezettségnek megfelel, ha

a) az eljárást megindító államtól eltérő tagállamban székhellyel rendelkező hitelező – a [fellebbező] – követelésének a fizetési képtelenségi főeljárásban történő bejelentésében – mint jelen esetben – megjelöli, hogy a követelés konkrét összegét megjelöli, ugyanakkor a keletkezése időpontját nem közli (például »JSV Slawomir Kubica alvállalkozó közötti munkálatok elvégzése miatti követelése«);

b) ugyan a bejelentésben nem közli a követelése keletkezésének időpontját, a bejelentéshez benyújtott mellékletekből (például a benyújtott számlán szereplő dátumból) azonban következtetni lehet a követelés keletkezésének időpontjára?

5) Úgy kell-e értelmezni [az 1346/2000] rendelet 41. cikkét, hogy e rendelkezés nem áll ellentétben az eljárást megindító államtól eltérő tagállamban székhellyel rendelkező hitelezőre az egyedi ügyben – például a követelés keletkezése időpontjának közlését illetően – kedvezőbb nemzeti rendelkezés alkalmazásával?”

IV. Elemzés

41. Mielőtt ismertetném a Bíróság kérésére az előzetes döntéshozatalra előterjesztett negyedik és ötödik, az 1346/2000 rendelet 41. cikkére vonatkozó kérdésre korlátozódó elemzésemet, röviden kiemelem, hogy álláspontom szerint mi indokolja azt, hogy megválaszoltnak tekintsük az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első, egy a gondolatmenet alapját képező előzetes körülményre, vagyis arra vonatkozó kérdést, hogy az alapeljárás e rendelet hatálya alá tartozik-e.

42. Először azt kell kiemelni, hogy a 2002. május 31.⁶ és 2017. június 25.⁷ között hatályban lévő 1346/2000 rendelet a jelen ügyben a fizetésképtelenségi főeljárás megindításának időpontja (2013. június 19.) miatt alkalmazandó.

43. Másodszor, figyelemmel a 2017. december 20-i Valach és társai ítélet⁸ 24–27. pontjában, illetve 37. pontjában felidézett, az 1346/2000 rendelet és az 1215/2012 rendelet hatályára vonatkozó elvekre,⁹ amelyeket lényegében megismételt három újabb ítélet is, mégpedig a 2018. október 4-i Feniks ítélet,¹⁰ a 2018. november 14-i Wiemer & Trachte ítélet,¹¹ valamint a 2019. február 6-i NK ítélet,¹² amelyek a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet¹³ hatályára vonatkoztak, úgy vélem, hogy az IO 110. §-ában szereplő követelés megállapítása iránti kereset az 1346/2000 rendelet hatálya alá tartozik.

44. E követelés megállapítása iránti keresetet ugyanis csak fizetésképtelenségi eljárás keretében lehet benyújtani, abban az esetben, ha az eljárásban részt vevő hitelezők vitatják a bejelentett követelések összegét, pontosságát vagy ranghelyét. Ezenfelül e kereset célja annak vizsgálata, hogy tiszteletben tartották-e a követelés bejelentésére vonatkozó követelményeket. Végül a követelések megállapítása iránti kereset eredményeként megállapításra kerül a fizetésképtelenségi eljárás körébe tartozó vagyon összege, és az a vitatott követelések fennállását és ranghelyét illetően érvényesíthetővé válik a fizetésképtelenségi eljárásban részt vevő valamennyi hitelezővel szemben.

45. Ebből álláspontom szerint az következik, hogy az alapeljárásban szereplőhöz hasonló eljárás közvetlenül a fizetésképtelenségi eljárásból ered és abba szorosan beleépül, így az nem tartozik az 1215/2012 rendelet hatálya alá.

46. Ennek rögzítését követően immár ismertetni tudom a kérdést előterjesztő bíróság által feltett utolsó két, az 1346/2000 rendelet 41. cikkének tartalmára vonatkozó, álláspontom szerint a Bíróság által együttesen vizsgálendő kérdésre adandó válasz elemeit.

47. A kérdést előterjesztő bíróság kifejezte kételyeit annak következményeit illetően, hogy a fellebbező bejelentésében nem szerepelt a követelése keletkezésének időpontja, noha ezt az időpontot le lehet vezetni a követelést alátámasztó okiratokból, továbbá e megjelölést a nemzeti jog nem írja elő.

48. A Bíróságot ily módon arra kéri fel, hogy első alkalommal értelmezze az 1346/2000 rendelet 41. cikkét, annak érdekében, hogy döntsön a bejelentett követelés e rendelkezésben rögzített tartalmának kötelező jellegéről.

6 Lásd e rendelet 47. cikkét.

7 Lásd az 1346/2000 rendeletet hatályon kívül helyező és felváltó, lényegében 2017. június 26-tól hatályos, a fizetésképtelenségi eljárásról szóló, 2015. május 20-i (EU) 2015/848 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2015. L 141., 19. o.; helyesbítés: HL 2016. L 349., 40. o.) 84. cikkének (2) bekezdését, valamint 91. és 92. cikkét.

8 C-649/16, EU:C:2017:986.

9 Lásd még az e pontokban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

10 C-337/17, EU:C:2018:805, (30. és 31. pont).

11 C-296/17, EU:C:2018:902, (29. és 30. pont).

12 C-535/17, EU:C:2019:96, (24–26. pont).

13 HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.; helyesbítés: HL 2006. L 242., 6. o.; HL 2011. L 124., 47. o.

49. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit és az általa követett célokat kell figyelembe venni, hanem a szöveggörnyezetét, valamint az uniós jogi rendelkezések összességét is.¹⁴

50. Ennélfogva először meg kell állapítani, hogy nem kerültek megtárgyalásra az 1346/2000 rendelet 41. cikke szövegezésének esetleges eltérései azon nyelvi változatokban, amelyeket ellenőrizni tudtam.¹⁵

51. Másodsor kiemelhető, hogy ilyen rendelkezés azonos megfogalmazásban már a fizetéseképtelenségi eljárásokról szóló, 1995. november 23-i egyezményben¹⁶ is szerepelt. Bár ezen egyezmény az egyik tagállam aláírásának hiányában nem lépett hatályba, az 1346/2000 rendelet szövegezésének alapját képezte.¹⁷

52. Harmadsor, amint azt a Bíróság már hangsúlyozta, úgy kell tekinteni, hogy Miguel Virgós és Étienne Schmit fizetéseképtelenségi eljárásokról szóló egyezménnyel kapcsolatos magyarázó jelentése¹⁸ hivatkozási alap az 1346/2000 rendelet értelmezése során,¹⁹ többek között a követett célokat illetően.

53. E szerzők hangsúlyozták, hogy az 1995. november 23-i egyezmény követelések bejelentésére vonatkozó különös rendelkezései, amelyek eltérnek az eljárás megindítása szerinti tagállam jogának alkalmazásától, a hitelezők jogai gyakorlásának megkönnyítésére irányulnak az európai térségben, a hitelezők igényeinek azonosítását szolgáló hasznos követelményeket rögzítve.²⁰

54. Ugyanez a helyzet az 1346/2000 rendelet esetében. Ily módon a 4. cikk (2) bekezdésének h) pontja értelmében a követelések bejelentésének, igazolásának és elfogadásának szabályait az eljárás megindításának helye szerinti állam joga határozza meg. E rendelet „A hitelezők tájékoztatása és a követeléseik bejelentése” című IV. fejezete, amely a 39–42. cikkből áll, kivételt jelent e szabály alól, mivel az említett rendelet 39. és 41. cikkében, valamint 42. cikkének (2) bekezdésében határozzák meg a fizetéseképtelenségi eljárásban a követeléseknek az eljárás megindításának helye szerinti államtól eltérő tagállamban található hitelezők általi bejelentésére irányuló jog egyes részletszabályait.

14 Lásd: 2018. december 10-i Wightman és társai ítélet (C-621/18, EU:C:2018:999, 47. pont).

15 Vagyis a spanyol, német, angol és olasz változatban.

16 Az Európai Unió Tanácsának CONV/INSOL/X1. sz. dokumentuma, amely elérhető a következő internetcímen: <https://www.lynxlex.com/fr/text/insolvabilit%C3%A9-r%C3%A8gl-13462000/rapports-explicatifs-utiles/3519>. Hasonló rendelkezés szerepelt a fizetéseképtelenségi, felszámolási, csőd- és hasonló eljárásokról szóló 1980. évi egyezmény tervezetében, közzétéve J. Lemontey magyarázó jelentésével az Európai Közösségek Hírlevelében, kiegészítés 2/82, elérhető a következő internetcímen: <https://publications.europa.eu/fr/publication-detail/-/publication/bdfe47f1-678d-45f3-94cb-6aff207d4fc1/language-fr/format-PDF/source-88176377>.

17 Az 1346/2000 rendelet keletkezéstörténetét illetően lásd: Jacobs főtanácsnok Eurofood IFSC ügyre vonatkozó indítványa, (C-341/04, EU:C:2005:579, 2. pont, valamint 3. és 4. lábjegyzet), továbbá Szpunar főtanácsnok Senior Home ügyre vonatkozó indítványa (C-195/15, EU:C:2016:369, 19. és 20. pont).

18 Az 1996. július 8-i 6500/1/96., REV 1, sz. tanácsi dokumentumról van szó (a továbbiakban: Virgós-Schmit jelentés), amely a következő internetcímen érhető el: <https://www.lynxlex.com/fr/text/insolvabilit%C3%A9-r%C3%A8gl-13462000/rapports-explicatifs-utiles/3519>. A végleges változat teljes angol szövege megtalálható Moss, G., Fletcher, I., Isaacs, S. művében: *The EC Regulation on Insolvency Proceedings: a Commentary and Annotated Guide*, Oxford University Press, Oxford, 2002, 261–327. o. (e jelentés elkészültének pontos időtartamát lásd a 261. oldalon).

19 Lásd: Jacobs főtanácsnok Eurofood IFSC ügyre vonatkozó indítványa (C-341/04, EU:C:2005:579, 2. pont), hivatkozva: Szpunar főtanácsnok Senior Home ügyre vonatkozó indítványa (C-195/15, EU:C:2016:369, 11. lábjegyzet), valamint az 5. lábjegyzet, amely kimondja, hogy: „[a] Virgós-Schmit jelentést, amely a rendelet preambuluma számos preambulumbekzdésének forrása, a Hivatalos Lapban nem tették közzé, habár az mint az Európai Unió Tanácsának [...] 6500/1/96. sz. dokumentuma létezik. Lásd továbbá: Balz, M., »The European Union Convention on insolvency proceedings«, *American Bankruptcy Law Journal*, National Conference of Bankruptcy Judges, Laguna Beach, 1996]. Balz [a Tanács] csöddel foglalkozó, az egyezményt megalkotó csoportja munkacsoportjának elnöke volt. Leírja, hogy a Virgós-Schmit jelentést »alaposan megtárgyalták, és a szakértő küldöttek azzal egyetértettek, azonban a jelentést – az egyezménnyel ellentétben – a Miniszterek Tanácsa hivatalosan nem hagyta jóvá. A tagállamok bíróságai részére azonban így is számottevő forrásértékkel bír majd.« (51. lábjegyzet)[”].

20 Lásd a Virgós-Schmit jelentés 273. pontját.

55. Negyedszer, a követelések bejelentésére vonatkozó ezen szabályok tartalmát illetően a Virgós-Schmit jelentésben az szerepel, hogy figyelemmel a követett célra,²¹ a nemzeti jogszabályok nem írhatnak elő további feltételeket a bejelentés tartalmát illetően.²² Az említett szabályok lehetővé teszik a követelés bejelentése érvényességének garantálását, figyelemmel a bejelentés igazolására alkalmazandó, az eljárás megindításának helye szerinti állam jogára.

56. Ezzel az elemzéssel az 1346/2000 rendelet számos olyan kommentátora²³ egyetért, akik figyelembe veszik azt az újító összefüggést, amelyben a hitelezők jogának kérdését kezelték, illetve tárgyalásának igen pragmatikus szempontját.

57. Ily módon, az uniós jogalkotó, miután a fizetéseképtelenségi főeljárás vonatkozásában rögzítette a csőd egyetemességének elvét, kimondva a követelések bejelentése szabadságának elvét az 1346/2000 rendelet 39. cikkében azon hitelezők javára, akiknek szokásos tartózkodási helye, lakóhelye vagy székhelye más tagállamban van, mint az eljárás megindításának helye szerinti állam, és összekapcsolta azt a követelések 1346/2000 rendelet 32. cikkének (1) bekezdésében előírt bejelentésének nemcsak a fizetéseképtelenségi főeljárásban, hanem a másodlagos fizetéseképtelenségi eljárásban az 1346/2000 rendelet 32. cikkének (1) bekezdésében előírt lehetőségével is, a hitelezők egyenlőségét garantáló szabályokat írt elő.

58. Ezen egyenlőség a vagyon egységén, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvén alapul, noha az itt alkalmazott szempont az érintett hitelezők lakóhelye, nem pedig az állampolgárságuk.²⁴

59. Ezért a fizetéseképtelenségi eljárás hatékony lefolyásának biztosítása érdekében²⁵ az uniós jogalkotó úgy döntött, hogy az 1346/2000 rendelet 41. cikkében a fizetéseképtelenségi eljárás megindításának helye szerinti államtól eltérő tagállamban található hitelező védelmét szolgáló legmagasabb szintű közös követelményeket rögzíti. Meg kell jegyezni, hogy ugyanezen okok miatt a bejelentések tartalmát módosítás nélkül határozták meg a 2015/848 rendeletben.²⁶

60. Anyagi jogi szabályokról van szó.²⁷ A spanyol és a lengyel kormányhoz hasonlóan úgy vélem, hogy ezeket a lent kifejtett okokból rugalmasan kell értelmezni.

21 Lásd a jelen indítvány 53. pontját.

22 Lásd a Virgós-Schmit jelentés 273. pontját.

23 Lásd többek között: Raimon, M., *Le règlement communautaire 1346/2000 du 29 mai 2000 relatif aux procédures d'insolvabilité*, Librairie générale de droit et de jurisprudence, „Droit des affaires” sorozat, Párizs, 2007, 546. pont, 180. o. Lásd még: Hess, B., Oberhammer, P., és Pfeiffer, T., A. Piekenbrockkal és C. Seagonnal együttműködve, *External Evaluation of Regulation n° 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings*, 2014, 8.2. pont, 372. oldal, különösen az 1139. lábjegyzetben az alábbi hivatkozások: Moss, G., Fletcher, I., Isaacs, S., *The EC Regulation on Insolvency Proceedings: a Commentary and Annotated Guide*, 2. kiadás, Oxford University Press, Oxford, 2009, 8.410. pont; Riedemann, S., „Article 41”, *Europäische Insolvenzverordnung*, De Gruyter, Berlin, 2007, 14. pont; ugyanakkor lásd még: Ghia, L., „Regulation N. 1346/2000 and Protection of Creditors”, *International Insolvency Law Review*, C. H. Beck, München, 2011, 313–320. o., különösen 320. o.

24 Lásd Vallens, J-L., „La mise en oeuvre du règlement communautaire sur les procédures d'insolvabilité: questions de procédure”, *Recueil Dalloz*, Dalloz, Párizs, 2003, 21. sz., 1421–1427. o., különösen IX. rész, 1427. o., ott hivatkozva: Rémy, J-P., „Les aspects européens de la déclaration des créances dans une procédure collective ouverte en France”, *Revue de procédures collectives*, LexisNexis, Párizs, 2003, 40. sz., 66. o.; valamint *External Evaluation of Regulation n° 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings*, i. m., 8.1. pont, 369. o. és 1123. lábjegyzet. Lásd még Jazottes, G., „Article 53”, *Le règlement (UE) 2015/848 du 20 mai 2015 relatif aux procédures d'insolvabilité, commentaire article par article*, Société de législation comparée, „Trans Europe Experts” gyűjtemény, Párizs, 12. kötet, 311–317. o., különösen 312. o., második bekezdés. Lásd ezzel szemben Raimon, M., i. m., 543. pont, 179. o.

25 Lásd az 1346/2000 rendelet (2) preambulumbekzdését.

26 Lásd a 2015/848 rendelet 55. cikke (2) bekezdésének b) pontját.

27 Lásd többek között Raimon, M., i. m., 536. pont, 177. o.; valamint a *Le règlement (UE) 2015/848 du 20 mai 2015 relatif aux procédures d'insolvabilité, commentaire article par article* című munkában i. m., Jazottes, G., „Article 53”, 311–317. o., különösen 316. o., valamint Maréchal, C., „Article 55”, 323–329. o., különösen 326. o., B. rész, első bekezdés vége.

61. Először megállapítom, hogy az uniós jogalkotó a követelések bejelentésének szabályozását azok tartalmára, valamint a hitelező által benyújtott, a követelés fennállását és összegét bizonyító iratok elfogadására korlátozta. Amint azt röviddel az 1346/2000 rendelet hatálybalépését követően kiemelték, a bejelentési eljáráshoz kapcsolódó valamennyi kérdés kezelésére nem került sor.²⁸ Úgy lehet tehát tekinteni, hogy e rendelet 41. cikke a követelések bejelentésére irányuló eljárás egységesítésének befejezetlen formáját jelenti.²⁹

62. Ennélfogva a követelések bejelentésére irányuló jog gyakorlása érdekében kialakított egységes eljárás hiánya és a követelést alátámasztó okiratok benyújtásának lehetősége alapján úgy vélem, hogy nem lehet azt előírni, hogy a követelésre vonatkozó, az 1346/2000 rendelet 41. cikkében felsorolt információk a bejelentésben legyenek leírva, és hogy nem megfelelő, ha azokat a szolgáltatott igazolásokról lehet levezetni.

63. Másodszor, a követelést alátámasztó okiratok uniós jogalkotó által előírt elfogadása álláspontom szerint egységes szankció hiányában az alkalmazandó nemzeti jogszabályokon alapuló mérlegelési mozgásteret biztosít a benyújtás érvényességének értékelése, illetve szabályszerűvé tételének biztosítása terén.

64. A követelések bejelentésének szakaszát ugyanis szükségképpen meg kell különböztetni azok vizsgálatának szakaszától, amelyre továbbra is a nemzeti jog vonatkozik az 1346/2000 rendelet 4. cikke (2) bekezdése h) pontjának megfelelően. Ily módon e jog határozza meg a hitelező bejelentései szabálytalanságának következményeit, illetve ha azok a jelen üggyhöz hasonlóan hiányosak, előírhatja azok különböző iratok révén történő szabályszerűvé tételét, adott esetben a vizsgálatra hatáskörrel rendelkező hatóság felhívására.³⁰

65. Az ilyen eljárások álláspontom szerint az Európai Bizottság által azzal kapcsolatban kifejtett jogos aggodalmakra reagálnak, hogy nem szabad bonyolítani a felszámoló feladatát azáltal, hogy számos dokumentumot érintő keresést írnak elő számára.

66. Harmadszor, a hitelezők védelmének mind az 1346/2000 rendeletben, mind pedig a 2015/848 rendeletben folyamatosan követett célja azt vonja maga után, hogy a hitelezőkkel szemben a követeléseik másik tagállamban történő bejelentése kapcsán támasztott követelmények szintje azok tájékoztatói feltételeitől, a követelések bejelentésére előírt határidőtől, és az esetleges nyelvi nehézségeiktől függenek.

67. Közelebbről azt kell figyelembe venni, hogy az 1346/2000 rendelet rendelkezéseinek hiányos jellegét olyan lényeges módosítások igazolják, amelyekre a követelések bejelentésének bizonyos szempontjainhoz kapcsolódó olyan gyakorlati problémák miatt került sor, amelyekről egy, az e rendelet alkalmazásával kapcsolatos, a Bizottság által a rendelet 46. cikkének megfelelően elkészített jelentésben található hatásvizsgálatban számoltak be.³¹

28 Lásd: Vallens, J-L., i. m.

29 Lásd: a Bizottság jelentése a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak a fizetéseképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000 tanácsi rendelet alkalmazásáról (COM(2012) 743 final) (9. pont, első bekezdés).

30 Lásd ebben az értelemben az alapeljárás feleinek egybehangzó észrevételeit a követelések igazolására irányuló eljárás során a kiegészítő információszolgáltatás lehetőségét illetően, valamint többek között a hasonló francia jogszabályt és ítélezési gyakorlatot, ismerteti: Vallansan, J., „Sauvegarde, redressement et liquidation judiciaires – Déclaration et admission des créances”, *JurisClasseur Commercial*, LexisNexis, Párizs, 2352. kötet, 2015. szeptember 14. (utolsó frissítés: 2018. június 15.), 84., 88., 89. és 93–95. pont). Lásd még Raimon, M., i. m., 546. pont, 180. o.

31 Lásd a jelen indítvány 29. lábjegyzetében hivatkozott jelentést (1.1., 1.2. és 9. pont). A legutolsó pontban az alábbi nehézségeket említik: „[...] a nyelvi akadályok, a költségek, a követelések bejelentése kapcsán tiszteletben tartandó határidők, valamint az eljárás megindításáról szóló határozattal, a felszámolóval, valamint az eljárás megindításának helye szerint állam jogának a követelések bejelentésével összefüggő részletszabályaival kapcsolatos tájékoztatás hiánya”.

68. E nehézségek súlyossága indokolta azt, hogy a Bizottság a tárgykörre vonatkozó nemzeti jogok harmonizációjának hiányában a követelések bejelentéséhez való jog tényleges érvényesülésének,³² illetve a hitelezők egyenlőségének garantálását célzó megoldásokat keressen. Ezeket a bejelentés bármely módon való bejelentésének lehetősége,³³ illetve azon egységes formanyomtatvány kidolgozása konkretizálja, amelyen a kötelező információkat tüntetik fel,³⁴ a követelés bejelentése érvényességének elősegítése és garantálása érdekében.³⁵

69. Ebben az összefüggésben az 1346/2000 rendelet 41. cikkének a Bizottság által javasolt szigorú értelmezése – amelynek eredményeként kizárt a követelés olyan alátámasztó okiratokkal együttes bejelentése, amelyekből a felszámoló vagy az eljáró bíróság nehézség nélkül levezetheti a követelés időpontjának meghatározása szempontjából hasznos információkat, holott egyébként nem biztos, hogy a hitelezőt pontosan, illetve olyan határidőn belül tájékoztatták az e kérdést érintő valamely követelményről, amely lehetővé teszi számára e kötelezettség teljesítését – álláspontom szerint összeegyeztethetetlen az 1346/2000 rendelet által követett, a hitelezők eljárásának egyszerűsítésére irányuló céllal, illetve a hitelezők közötti egyenlőség biztosítására irányuló kötelezettséggel.

70. A lényegében³⁶ a 2015/848 rendeletben kialakított eljárással való összehasonlítás álláspontom szerint meghatározó e tekintetben. Hangsúlyozni lehet ugyanis, hogy a követelések bejelentésére irányuló egységes formanyomtatvány használatának eredményeként a hitelező immár egyértelműen tudomással bír arról, hogy fel kell tüntetni a követelés keletkezésének időpontját.³⁷

71. Következésképpen úgy vélem, hogy el kell fogadni a követelés-bejelentés kiegészítését azon követelést alátámasztó okiratok alapján, amelyek megküldését az 1346/2000 rendelet 41. cikke írja elő, valamint hogy az e bejelentés vizsgálatát végző illetékes hatóságnak kell értékelnie az e cikk követelményei tiszteletben tartásának elmulasztásából fakadó következményeket, azon tagállam jogának megfelelően, amelynek területén a főeljárás megindult.

V. Véggövetkeztetés

72. A fenti megfontolások összességére figyelemmel azt javaslom a Bíróságnak, hogy az az Oberlandesgericht Wien (bécsi regionális felsőbíróság, Ausztria) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a következő választ adja:

A fizetéseképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet 41. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az olyan legmagasabb szintű követelményeket rögzít, amelyeket a nemzeti jogszabály előírhat a követelés bejelentésének tartalmát illetően, valamint hogy teljesül a követelés keletkezési időpontjának megismerésére irányuló kötelezettség, ha az levezethető a követelés bejelentéséhez mellékelte iratokból, azzal, hogy a benyújtás érvényességét azon tagállam joga szabályozza, amelynek területén a főeljárás megindult (*lex concursus*).

32 Lásd: Maréchal, C., i. m., különösen 327. o.

33 Lásd a 2015/848 rendelet 53. cikkét, az 1346/2000 rendelet írásbeli dokumentum benyújtását előíró 39. cikkével együtt.

34 Lásd a 2015/848 rendelet 55. cikkének (1) bekezdését, valamint a fizetéseképtelenségi eljárásról szóló 2015. május 20-i (EU) 2015/848 európai parlamenti és tanácsi rendeletben hivatkozott formanyomtatványok kiállításáról szóló, 2017. június 12-i (EU) 2017/1105 bizottság végrehajtási rendelet (HL 2017. L 160., 1. o.) 55. cikkének (1) bekezdését. Lásd különösen a 2017/1105 végrehajtási rendelet II. mellékletének 6.2. pontját. Ugyanakkor a 2015/848 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése szerint e formanyomtatvány használata fakultatív, mivel a hitelező követelésének bejelentése érdekében dönthet más eszközök alkalmazása mellett is, feltéve, hogy szerepelnek benne ugyanazok az e rendelet által előírt kötelező információk.

35 Lásd: Brulard, Y., és mások, *L'insolvabilité nationale, européenne et internationale, le règlement européen du 20 mai 2015*, 1. kötet, Anthemis, Limal, 2017, 24. pont, 328. o.

36 Lásd Maréchal, C., i. m., 326. o., B. rész, első bekezdés.

37 Lásd a 2017/1105 végrehajtási rendelet II. mellékletének 6.2. pontját.